

bestaaende, de andre, fordi Loven derved maatte vil vinde en Smule i Tydelighed.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal først sige et Par Ord til Begrundelse af de af mig stillede Vndringsforslag. Det første af dem er kun en Redaktionsændring, hvorimod det andet gaar ud paa at redigere den ved anden Behandling vedtagne Vndring til § 7 paa en saadan Maade, at der ingen Tvivl kan være om dens Mening, altsaa saaledes, at der først og fremmest ingen Tvivl kan være om, at Tilsynet kun skal udstrækkes til Adoptivbørn, naar Øvrigheden forlanger det, og dernæst, at det kun skal kunne udstrækkes til Adoptivbørn, naar Adoptionen er sket mod Bederlag, ikke Bederlag en Gang for alle, men Bederlag i det hele taget. Jeg har brugt Udtrykket „Adoptionen“ i Stedet for at nævne „Adoptivforældrene“, fordi det, som jeg bemærkede ved anden Behandling, ikke er nødvendigt, at begge Ægtefæller deltage i Adoptionen; det kan efter Lovgivningen ogsaa gaa saaledes, at kun den ene af dem adopterer. Det unngaas altsammen, naar man bruger Udtrykket Adoption, som jeg har brugt i mit Vndringsforslag.

Hvad de andre stillede Vndringsforslag angaar, skal jeg først bemærke, at jeg ikke har noget imod de under Nr. 1, 2 og 5 stillede Vndringsforslag. Ikke fordi jeg anser dem for nødvendige, men fordi jeg i det hele taget ikke finder, at der er nogen Grund til at spilde mange Ord paa saadanne rene Sprogrettelser. Vndringsforslaget under Nr. 5 anser jeg for overflødig; thi jeg tror ikke, at der kan være nogen Tvivl om, at der ved „et saadant Barn“ menes saadanne Børn, som Loven overhovedet omhandler, og det er jo kun de Plejebørn, som anbringes mod Betaling. Paragraffens Ord og Udtryk ere jo saaledes som Forslaget kom her til dette Ting, de samme som i Loven af 1888. De have alt saa været brugte siden den Tid og have ikke været misforstaaede, altsaa antager jeg, at Vndringen er overflødig. Men hvis man har Øyst til at foretage disse Smaarettelser, har jeg heller ikke noget derimod.

Hvad derimod angaar Vndringsforslaget under Nr. 3, kan jeg paa ingen Maade gaa med dertil, og jeg maa udtale, at efter min Formening var det Vndringsforslag, som var stillet til anden Behandling, i alle Tilfælde i flere Henseender bedre end det Vndringsforslag, der nu foreligger. Først skal jeg bemærke, at de jo aldeles ikke er nogen Mangel i den bestaaende Lovs Affattelse, at den ikke har nogen Bestemmelse om det tvungne Tilsyn; det var noget, man

med fuld Forsæt og beraad Hu ikke vilde have, da Loven udkom. Man gik nemlig ud fra, at kunde man ikke faa et frivilligt Tilsyn, var Tilsynet ikke noget værd, og det var af den Grund, at man den Gang ikke fik det, men ingenlunde, fordi man oversaa den Mulighed, at der kunde være et eller andet Sted, hvor Tilsynet ikke kunde staves. Det var ud fra den Betragtning, at man med fuldt beraad Hu ikke vilde have noget Tilsyn. Derfor er det ikke nogen Mangel i Loven, men noget, man har gjort med fuldstændig aabne Øjne, og jeg kan kun tilføje, som jeg udtalte under Sagens anden Behandling, at jeg deler den Mening, at naar Tilsynet ikke kan faas frivillig, er det ikke meget værd. Men vil man have et tvungent Tilsyn, vil man have Afgang til at paalægge Folk det som et Slags tvungent Ombud, saa var denne Tanke i flere Henseender bedre udtrykt ved det Vndringsforslag, som forelaa her ved anden Behandling. Det Vndringsforslag, som nu foreligger, er for det første utydeligt, idet det ikke er ganske klart, hvad Ordet „bestikker“ betyder, om det betyder det samme som, at man kan paalægge de paagældende Personer det mod deres Vilje. Det maatte udtales tydeligere, og det navnlig af den Grund, at der jo her bliver Tale om noget, som man ellers intet Sidestykke har til i Lovgivningen, nemlig at kunne paalægge Kvinder et saafaldt borgerligt Ombud. Er det Meningen at gøre et saadant nyt Skridt, altsaa at komme til, hvad der hidtil har været ukendt i Lovgivningen, nemlig, at der kan paalægges Kvinder borgerligt Ombud, maa det vist udtrykkes tydeligere, hvad man mener i den Henseende. For øvrigt betragter jeg det — hvad jeg allerede udtalte ved anden Behandling — som urigtigt, at saadant kan paalægges Kvinder under de nuværende Forhold, og i den Henseende mener jeg derfor, at det Forslag, som var stillet til anden Behandling, var bedre, idet det nemlig bortryddede denne Tvivl. Det frembød ingen Tvivl, hverken i den ene eller den anden Henseende, thi da det udtrykkelig sagde, at man kunde bestikke disse Personer, men at de ikke vare pligtige til at fungere mere end 3 Aar, fremgik det tilstrækkeligt deraf, at det var en Pligt; men saaledes som det staar her, uden noget videre Tillæg, kan det betvivles. Dernæst var Forslaget ved 2den Behandling formuleret saaledes, at der ikke kunde være Tale om at paalægge Kvinder dette Tilsyn; da der udtrykkelig stod, at det kun kunde paalægges Mænd. Endvidere mangler der aldeles i det foreliggende Forslag en Bestemmelse om, hvor længe man kan være for-